

Слънчевите задевки на петзнаците от Пирдоп

И сега се чудят с какво толкова са заслужили вниманието на многотията от журналисти. Всичко от живота им се струва толкова естествено, че в разказите им не можеш да откриеш и следа от медийната паника, която ги съпътстваше в летните дни. Прищявка ли е да следваш мечтите си, какво толкова, че Калина търчи подир топката заедно с Илиян и Атанас, а Миглена не можеш с крик да я отделиш от компютъра – недоумява Вероника.

Около кандидатстването им във висшите учебни заведения се изписали цели страници. Всичко било на показ. Някои анализирали с бравда и умствените им способности, и мечтите, и желанията им, добре че не са имали властта на последната дума. Представяте ли си – изпълва се желанието на побългарина да отсича, да оцветява, да обезцветява, да категоризира, да си присвоява. Добре че ги има и другите, дето оправят равновесието. Не подминават, не забравят.

- Ние сме почти връстници, пет-шест години разлика не са много на ли.- усмихва се младата кметица на Пирдоп Антоанета Илиева, разбрала, че сме дошли специално за петзнаците - Аз поднесох питката. Бях мъничка, в народна носия, когато посрещнах майка им, когато и дадох ключа за апартамента. Народ, народ, а аз гледам все корема на каква Тина - къде ги е побрала тази жена пет деца. Вярно, помогнаха и, но това е много, много труд, де всички да бяха като нея...

Тина Личева, майката, е дребна жена. Стройна още за работата, с която вади хляба на децата си - работи като чистачка в училище. Пъргава, енергична. Затваря козите, които по това време се прибират и ни посреща в хола, бързо подрежда каквото е стъкмила за гости.

- Моите деца са родени с много късмет на 25 декември 1987, по Коледа - спомня си майката на петзнаците. - Раждането почна вечерта в девет. В 11 вече бях готова.

После ще разкаже подробности - че е яла печен фасул, през деня, и луканка, че гори вечеряла. Ще се сети за Данчо, баща им, но ще отминие - рано ги напуснал, друг живот го влечал.

По-често Тина говори за майка си, „много честна и много работлива“. Такъв бил и баща и, кореняк пирдопчанин, „такива са и брат ми, сестра ми, те имат средно образование“. Майка и починала неоптдавна, на 62 години. Когато се поболяла, Миглена все край нея се заседявала и я питала какво и е, дали може да направи нещо, за да я изцери. Много искала да и помогне, дори около болките на баба си решила, че най-добре ще е да стане лекарка.

Младата кметица на Пирдоп Антоанета Илиева

Тях баба им ги отгледа - ще каже за „петачетата“ и Полковника. Той им е съсед, казва че не е отпук и сега си търси кокошките. Сигурен е, че ако „посетят“ двора на Личеви, това е фамилията на голямото семейство, непременно ще ги изкъшкат навън и те ще се приберат, но ако... Баба Милана ги научи на труг. Редовно премитат тук около паметника, спортуват. Петимата - Вероника,

Калина, Миглена, Атанас и Илиян са студенти в Химикотехнологичния и металургичен университет в София. Живеят в студентските общежития, но често си пътуват до Пирдоп. Не всички, защото вече работят. Вероника е сервитьорка, а Калина - в кухнята на едно заведение. Чувстват се добре, но и се притесняват. Не остава време за футбол, казва Калина, която от малка е на терена с бра-

Тина Личева е дребна жена, стройна още за работата, с която вади хляба на децата си...

гимназията не са спрели да се интересуват за децата и. Бояджиева, първата им учителка, не подминава без да е разбрала как са възпитаниците и. Тя има слабост към Илиян, „най-добрият математик на гимназията“ и за него пита отделно - казва Тина. - А така не се чувствам сама, знам, че има добри хора и те са край децата ми, край нас.

Васил СТОЯНОВ

Илиян, „най-добрият математик на гимназията“

тията си, с братовчед си Мартин. Трябва повече време да отдели и на техническото чертане, а вечерта да погледат и филми, било учебни, било игрални, Миглена сърфира из компютъра с часове и осигурява всичко необходимо по специалността.

Ако все пак никои не успее да се прибере в почивните дни, майка им не чака, грабва се и право в общежитието. Може само няколко часа да бъдат заедно, но и това и стига. От тях и идва сила. Те са работливи, упорити деца и ще успеят, но тя иска да е до тях. Като завършвали средното си образование в СОУ „Саво Садов“, тя там работи, само ги попитала „Какво решихте?“. Ще учим, отговорили. Не се изненадала, защото по всичко личало, че такава ще им е думата. Иначе защо да са завършили с отличие. Учителките им, директорката на